

629.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 czerwca 1924 r.

o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej.

Na mocy art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Za zakłady naukowe wyższe w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej uważa się:

- a) zakłady naukowe, objęte ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. № 72 poz. 494) tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawowych zostały rozciągnięte przepisy ustawy o szkołach akademickich,
- b) seminarja duchowne diecezjalne: w Poznaniu, Pelpinie, Przemyślu (rzymsko-katol. i grecko-katol.), Stanisławowie (grecko-katol.) i Tarnowie,
- c) wyższe uczelnie zagraniczne, których dyplomy i świadectwa z ukończenia w nich nauk uznane będą w przepisany trybie (nostyfikowane) za równoważne z dyplomami i świadectwami szkół akademickich, objętych postanowieniami wyżej w ustępie a) ustawami.

§ 2. Za zakłady naukowe średnie w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej uważa się:

- a) państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych: ośmioklasowe szkoły średnie ogólnokształcące, siedmioklasowe szkoły realne na terenie b. zaboru austriackiego, seminarja duchowne prawosławne i rzymsko-katolickie z wyjątkiem wyszczególnionych w ustępie b) § 1 niniejszego rozporządzenia, seminarja nauczycielskie oraz wszelkiego rodzaju kursa uznane przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równoważne z seminarjami nauczycielskimi, szkoły zawodowe, których kurs nauki łącznie z nauką elementarną, pobieraną w szkole powszechnej lub pobieraną częściowo w szkole powszechnej i częściowo w szkole ogólnokształcącej trwa co najmniej lat 9, z czego w zawodowej szkole co najmniej lat 2;
- b) na terenie b. zaboru austriackiego i rosyjskiego do roku szkolnego 1918/19 włącznie, a na terenie b. zaboru pruskiego do roku szkolnego 1919/20 włącznie tudzież na innych terenach państw zaborczych (Austrii, Niemiec i Rosji) do terminów wyżej wskazanych: państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych gimnazja męskie i żeńskie 8-klasowe i 7-klasowe gimnazja realne, zreformowane gimnazja realne, wyższe szkoły realne i szkoły realne 7-klasowe, szkoły handlowe siedmioklasowe, szkoły zawodowe średnie, seminarja rzymsko-katolickie i prawosławne

na terenie b. zaboru rosyjskiego, wreszcie tylko na terenach wchodzących obecnie w skład Państwa Polskiego: prywatne szkoły średnie ośmio- i siedmioklasowe.

§ 3. Za egzaminy wystarczające przy wykształceniu wyższym uważa się uzyskanie:

- a) przy studiach teologicznych: absolutorjum z całkowitego (czteroletniego) kursu nauk na jednym z wydziałów teologicznych uniwersytetów lub w seminarjach duchownych wyszczególnionych w ust. b) § 1 niniejszego rozporządzenia,
- b) przy studiach prawniczych: 1) świadectwa z trzech egzaminów rządowych: prawno-histerycznego, sądowego i politycznego, złożonych przed jedną z komisji egzaminacyjnych przy uniwersytetach, 2) świadectwa z egzaminu końcowego na wydziałach prawnych uniwersytetów, 3) dyplomu magistra praw w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu magistra ekonomji w uniwersytecie poznańskim, 5) świadectwa z końcowego egzaminu państwowego dla absolwentów nauk prawnych uniwersytetów obcych, otrzymanego na wydziale prawa i nauk politycznych (Uniwersytetu Warszawskiego lub na wydziale prawa i nauk społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie,
- c) przy studiach lekarskich: 1) dyplomu lekarza w jednym z uniwersytetów, 2) dyplomu doktora wszech nauk lekarskich w jednym z uniwersytetów, 3) świadectwa z końcowego egzaminu lekarskiego, złożonego przed komisją egzaminacyjną przy Uniwersytecie Warszawskim przez absolwentów, pochodzących z ziem polskich b. cesarstwa niemieckiego, którzy studia lekarskie odbywali w uniwersytetach niemieckich, 4) świadectwa uzupełniającego egzaminu lekarskiego, złożonego przed komisją egzaminacyjną przy uniwersytecie warszawskim, 5) dyplomu lekarskiego zagranicą, uznanego w myśl rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia Publicznego z dnia 14 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 251),
- d) przy studiach filozoficznych: 1) świadectwa z egzaminu naukowego na nauczyciela szkół średnich, złożonego przed jedną z państwowych komisji egzaminacyjnych, 2) dyplomu doktora filozofji w jednym z uniwersytetów,
- e) przy studiach politechnicznych: 1) dyplomu inżyniera: dróg i mostów, hydrotechnika, mechanika, chemika lub mierniczego w politechnice warszawskiej lub lwowskiej, 2) dyplomu inżyniera elektryka, lub architekta dyplomowanego w politechnice warszawskiej, 3) dyplomu inżyniera elektrotechnika, inżyniera architekta lub inżyniera meljoracyjnego w politechnice lwowskiej,
- f) przy studiach górniczych i hutniczych: dyplomu inżyniera hutnika lub górnika w Akademii Górniczej w Krakowie,

- g) przy studiach rolniczych: 1) świadectwa ukończenia czteroletniego kursu nauk na studjum rolniczym, względnie na wydziale rolniczym uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, 2) dyplomu inżyniera rolnika w politechnice Lwowskiej, 3) dyplomu inżyniera rolnika, leśnika lub ogrodnika w szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie,
- h) przy studiach weterynaryjnych: dyplomu lekarza weterynarii w Akademii Weterynaryjnej we Lwowie,
- i) przy studiach handlowych: dyplomu ukończenia wyższej szkoły Handlowej w Warszawie,
- j) przy studiach farmaceutycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu magistra farmacji,
- k) przy studiach dentystycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu lekarza-dentysty w Państwowym Instytucie Dentystycznym w Warszawie,
- l) świadectwa i dyplomu w jednym z wyższych zakładów naukowych odpowiadającego warunkom, wyszczególnionym w §§ 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 22 poz. 183), jak również świadectwa względnie dyplomu, odpowiadającego warunkom wyszczególnionym w ustawie z dnia 21 września 1922 roku w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. № 90 poz. 823) tudzież w art. 5 ustępu: a), c), d), e), f), k), ustawy z dnia 26 września 1922 r., dotyczącej kwalifikacji zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych (Dz. U. R. P. № 90 poz. 828).

Ponadto za posiadających wystarczające egzaminy, wymagane do osiągnięcia stanowiska I kategorii w państwowej służbie cywilnej, uważa się tych z pośród czynnych w chwili wydania niniejszego rozporządzenia funkcjonariuszów, którzy na mocy ustaw uposażeniowych z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429—435) i rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 77 poz. 521) i z dnia 27 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 22 poz. 183) pobierali dodatki za studia wyższe, względnie na podstawie ustępu końcowego art. 100 ustawy z dn. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) uzyskali wyższy szczebel uposażenia.

§ 4. Za egzaminy wystarczające przy wykształceniu średnim ogólnokształcącym lub zawodowym uważa się: uzyskanie świadectwa (atestatu) dojrzałości, albo świadectwa z całkowitego ukończenia kursu nauk, uprawniającego do studiów w charakterze słuchacza (studenta) zwyczajnego w zakładach naukowych, wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia, albo też świadectwa ukończenia, względnie ostatecznego ukończenia szkoły średniej zawodowej i praktyki, o ile ta praktyka jest wymagana.

§ 5. Za wykształcenie, wystarczające do osiągnięcia stanowiska III kategorii w państwowej służbie cywilnej, uważa się ukończenie szkoły powszechnej, lub 3 klas szkoły średniej ogólnokształcącej lub zawodowej.

§ 6. W wypadkach wątpliwych, nie objętych postanowieniami poprzednich paragrafów rozporządzenia niniejszego decyduje, jakiemu poziomowi wykształcenia (wyższe, średnie) odpowiada przedstawiony dowód z ukończenia szkoły lub złożenia egzaminów w kraju lub zagranicą, Rada Ministrów na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i winno być stosowane również przy wykonaniu postanowień art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Maurycy Zamoyski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *Miklaszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

i Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych: *Janicki*

Minister Kolei Żelaznych: *Tyszką*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Darowski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

630.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 czerwca 1924 r.

o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Na zasadzie ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Urzędników, pozostających obecnie w państwowej służbie cywilnej w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164), może właściwa władza ustalić w służbie państwowej pod warunkiem złożenia z pomyślnym wynikiem egzaminu praktycznego, przepisane niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Z pośród zakwalifikowanych przez właściwą władzę do ustalenia zwolnieni są od składania egzaminu praktycznego:

- a) urzędnicy, którzy w służbie Państwa Polskiego złożyli z pomyślnym skutkiem egzamin praktyczny na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów;